

CAPITVLVM PRIMVM.

*De dignoscendis peccatis mortalibus, &
venialibus; & in quo consistat ra-
tio peccati in genere.*

ER E F C T I O hominis supernaturalis, vt ait D.Tho. 2.2. q.
27. art. 6. consistit in dilectione Dei, & proximi: per quam
ordinamur ad ipsum Deum, vt ad finem ultimum supernatu-
ralem. Dico (vt ad finem ultimum supernaturalem) inqua-
tum enim est prima causa, a qua nobis communicatum est ef-
fe, & viuere, ordinamur ad ipsum, vt ad finem naturalem, per
idem esse naturale, ut ait Philosophus; sed inquantum est
creator, simul, & glorificator noster, ordinamur ad ipsum,
vt ad finem supernaturalem, medio amore: cum enim nos prius amasset, quā nos
cum amauissimus, vt ait Ioannes in Epistola canonica , voluit in nobis condere
suam imaginem, vt per eundem amorem, eum imitaremur, & hæc esset nostra na-
turalis dignitas, si in nobis, tanquam in quadam speculo, suæ benignitatis imago
resplendeat. Debitus autem ordo ad illum finem, secundum aliquam regulam me-
suratur; quamvis enim habeamus quandam naturalem inclinationem ad ipsum
finem qua ordinamur ad illum, vt capaces suæ beatitudinis, & felicitatis æterne:
tamen media ad ipsam, virtute naturali, non habemus: & ideo vocatur finis su-
purnalialis: quia nostra vires naturales excedit. Vt aurem homo sciat actus
ludos ad Deum, vt ad finem ultimum ordinare, data est nobis regula, quæ non
est aliud, nisi præcepta Diuina, & humana, fundata in amore Dei, & proximi,
tanquam ducentia ex eorum obseruantia ad ipsum Deum benedictum, qui est
nostra beatitudo: Ideo nostro primo patri Adæ, tanquam illi, qui ex se solo, na-
turalibus principijs, in rectitudine regulæ manere non poterat, sibi vna cum iusti-
tia originali, data fuere dona gratuita, quibus se conseruare poterat, si in recti-
tudine obseruantia præcepti manere voluisset: a qua obseruantia, cum declina-
uerit, preponens Dei dilectioni, amorem mulieris, paruipendens eius manda-
tum, vt mulieri complaceret, nedum maculauit, & quasi destruxit in se ipso ima-
ginem Dei, verum etiam peccauit; peccare namque aliud non est, quam recedere
a rectitudine regulæ: qua regula est bonum conueniens homini secundum suâ
naturam, a quo discedere non debet. Vnde August. ait. Si seruasset in se bonum,
quod in illo creauit Deus, id est imaginem suam, semper laudaret Deum, non so-
lum lingua, sed & uita. Omnis ergo actus, qui habet ordinationem circa finem
ultimum, inquantum inde præponit dilectioni Dei dilectionem creature, deniat
ab illa regula, quatenus est contra præcepta Dei, & ex consequenti habet ratio-
nem peccati, a quo gratia Dei saluatoris nostri nos reparat, Dum nos in suam

Perficit
hominis, in
quo consistit
S. Tho. 2.2.
q. 25. art. 1.
c. in Hab. c.
6. opusc. 18.
c. 3. l. 10.4.

Imago Dei
in homine
maculata
Peccare ergo
est.